

La veritat crucificada

written by Pere Grau i Rovira | 3 de juny de 2025

Matthias Deutschmann és un dels nombrosos humoristes alemanys que amb el seu humor fi, incisiu, punyent, canten les veritats tant als polítics com a la societat en general. Al meu arxiu de citacions en tinc una d'ell, que actualment té una molt trista realitat: «La primera víctima de la guerra és la veritat». I això ho veiem dia a dia tant en el conflicte a Ucraïna com en el de Gaza.

Hom sent fàstic quan per enèsima vegada surt un portaveu del govern rus a la televisió dient que s'han atacat objectius militars, quan tothom pot veure que el que s'ha destruït són cases normals d'habitatge, centrals elèctriques, centres comercials i tantes altres instal·lacions de la vida normal d'un país. La veritat –que el que es persegueix és terroritzar la població civil i fer inhabitable amples espais d'Ucraïna com a càstig per no haver-se rendit de seguida– és cínicament crucificada pels manaires del «sistema Putin». I per arrodonir-ho, els russos qualifiquen els darrers (i sorprenents) atacs ucraïnesos, de «terroristes». I ells?

A Gaza passa el mateix. Netanyahu respon als retrets que se li fan tant per part de l'oposició com per gairebé tota la resta del món, dient que l'objectiu invariable del seu govern i de l'exèrcit és l'aniquilació de Hamàs i l'alliberament dels ostatges. I com es pot qualificar això d'altra manera que de mentida, si el que fan les accions bèl·liques israelianes només afebleixen Hamàs sense aconseguir fer-la desaparèixer i fan gairebé impossible l'alliberament dels ostatges que encara siguin vius, si és que al final en queda algun. Un exemple: el bombardeig repetit d'hospitals, argumentant que Hamàs hi té un dels centres de comandament. Suposem per un moment que això fos cert. Podem estar segurs (els de Hamàs són criminals però no estúpids) que un centre així seria (per elementals raons de seguretat i d'anonimat) als soterranis de l'hospital. I allà

estarien segurs de les bombes israelianes que destrueixen instal·lacions sanitàries imprescindibles per a la població, i maten malalts i personal sanitari. La veritat, aquesta veritat que s'ha amagat fins ara curosament, però que des de fa poc ja es diu sense miraments, és que el que es persegueix és destruir completament tot Gaza, per tal que la població no tingui més remei (per poder sobreviure) que acceptar la seva expulsió cap a altres països àrabs, si és que n'hi ha algun que vol acollir-los.

Però no és sols la guerra la que mata la veritat sense miraments. Podem fer una variant de la frase de Deutschmann: «La veritat és la primera víctima dels fanatismes». I això ja ens toca de ple als catalans. El fanatisme ultranacionalista espanyol ja sabem que es basa en una sèrie de mentides: que Catalunya no és ni ha estat mai una nació (almenys des de la «unidad nacional» dels Reis Catòlics) que els catalans som insolidaris i egoistes, que odiam els altres espanyols, i tants etcèteres com vulgueu. I així, aquests polítics espanyols que sense l'anticatalanisme no sabrien què dir ni com moure's, carreguen en els catalans les conseqüències de la seva incapacitat de fer prosperar la població que els ha votat, una incapacitat que, a més de crear la tristament coneguda com a «Espanya buida», ha impedit en els darrers dos segles que Espanya es converteixi en un model positiu, per altres països on conviuen pobles diferents dins d'un mateix estat. En això, però, segur que cap d'aquests superbs incapaços no hi ha pensat mai.

I així, carregat com està el món (ara i sempre) de fanatismes, barrejats gairebé sempre amb interessos molt materials, han fet de la veritat la gran crucificada de la història de la humanitat i dels seus defensors, massa sovint figures amb un destí tràgic. Però la veritat és tossuda i tard o d'hora espatlla els comptes als qui la tergiversen i els envia on es mereixen: al cubell de les escombraries de la història.